

det, være udfyldsgørende, og at der behøvedes en Førgelse af Lærerkæfterne, for at Universitetet tilfulde kunde løse de Opgaver, som stilles til det, og holde sin Virksomhed paa Højde med Virksomheden ved andre Universiteter. Og disse Universitetets formentlig berettigede Krav, som det har ment at maatte og kunne gøre gældende, ere bleve godkendte af de forskellige Ministre, som gentagne Gange i Løbet af disse 12 Aar have forelagt Forslag stemmende med, hvad Universitetet havde anmodet om. Den foreliggende Indstilling gaar nu ud paa for det første at forandre det hele Lovforslag fra at være en Normerings- og Lønningslov til alene at være en Lønningslov, en Revision af Lønningerne af 1871. Naar jeg tillige med andre Kolleger i Udvalget har ment at maatte slutte mig til den foreliggende Indstilling i saa Henseende, saa er det kun, fordi vi i Udvalget have faaet den bestemte Overbevisning, at det i Øjeblikket ikke vilde være muligt at føre en ny Normeringslov igennem, men paa ingen Maade fordi vi erkende, at der ikke skulde være Grund til en saadan Udvidelse af Lærerkæfterne som foreslaaet; tværtimod, vi maa anse den for i høj Grad ønskelig. Jeg skal blot fremhæve i saa Henseende, at en saadan Videnskab som Bacteriologien, der er kommen til at spille saa stor en Rolle i den nyere medicinske Videnskab, ikke har noget og ikke faar noget normeret Professorat ved Københavns Universitet — at en anden Videnskab, som ligeledes i de senere Aar har fundet en stedse stigende Anerkendelse rundt omkring ved de forskellige Universiteter, nemlig Geografien, fremdeles vil bibeholde alene en ekstraordinær Professor, uden at der er naaet til, at dette Sag, som dog nu efter Anordningerne for Stoleembedsæksamen er medtaget som Led af de faste Eksamener, faar en fast Repræsentant ved Universitetet. Ogsaa paa andre Omraader, paa det filosofiske Fakultets Omraade, vil det føles stærkt, at man ikke faar et forøget Antal Lærerkæfter, og i de andre Fakulteter vil det over for det voksende Antal studerende og de voksende Eksamensbyrder ligeledes blive meget føleligt, at de Begæringer, der her ere stillede i Lovforslaget om ny Professorater, ikke blive opfyldte. Jeg kan saaledes kun beklage, at det har været nødvendigt at acceptere dette, dersom Lovet overhovedet skulde føres igennem. Jeg kan imidlertid ikke slutte mig til den Motivering, som fremkom fra den højtærede Ordfører. Naar jeg har tiltraadt det foreliggende Forslag paa dette Punkt, saa er det paa ingen Maade i Erkendelse af, at hermed skulde

Grænsen være naaet for faste Professorater, og at Formaålet skulde være i Fremtiden inderere at formindste Antallet af faste Professorater for at komme til ekstraordinære Pladser, som oprettes for saadanne enkelte Videnskabsmænd, som man i Øjeblikket anfer det for ønskeligt at knytte til Universitetet. Det vil ganske vist have sin Betydning, at man af og til paa denne Maade knytter til Universitetet dygtige Videnskabsmænd, for hvem der ellers ikke findes nogen normeret Plads, men det maa efter hele Universitetets Stilling som Eksamensstole og Uddannelsesanstalt for Statens Embedsmænd være nødvendigt, at der er et bethdeligt Antal af faste Professorater, for at Virksomheden i saa Henseende kan udføres paa tilfredsstillende Maade, og naar det herinde er gjort gældende, at det ikke var saa ønskeligt at fastslaa saadanne Professorater, fordi man derved kom til i paakommende Tilfælde at besætte et Professorat med en Mand af noget mindre Dygtighed, noget ringere Kvalifikation, end man maatte anse det for ønskelig, saa tror jeg, det maa siges, at man kun er gaaet til noget faadant, naar det har vist sig aldeles nødvendigt for Eksamensuddannelsens Skyld at saa Pladsen besat, men at man tværtimod oftere har holdt en normeret fast Plads ubesat i længere Tid, fordi man har erkendt, at der i Øjeblikket ikke var nogen, som man ønskede at hyde denne Plads, og ønskede, at der skulde komme saadanne Kræfter frem i en nær Fremtid. Og jeg tror ogsaa — med al Anerkendelse i øvrigt af dette Tings Beredvilighed til at staffe Universitetet dygtige Lærerkæfter — at det dog aldrig vil kunne blive dette Tings Sag at skønne over, om den ene eller den anden Person netop er i Besiddelse af de Kvalifikation, som kræves til det paagældende Professorat; Tinget maa i saa Henseende dog altid lade Sagen afgøre af vedkommende Minister, som maa bære Ansvar for Ansættelsen. — Saaledes som Stillingen var i Udvalget, ansaa jeg det imidlertid ikke for muligt at gennemføre denne Del af Lovforslaget, hvor ønskeligt jeg i og for sig ansaa det for at være, og jeg har derfor ment, at man i saa Tilfælde hellere maatte tage den rene Position at opgive at komme med en Normeringslov i Øjeblikket og saa holde sig til, at dette var en Lønningsrevision, thi i saa Tilfælde er det i alt Fald intet Overgreb paa Normeringsomraadet. Derimod har jeg aldeles ikke kunnet tiltræde det Forslag, som foreligger fra det relative Flertal, om at nedlægge de foreslaaede Professorlønninger helt igennem med 800 Kr. for hver. Det blev sagt af den ærede sidste Taler